

VIROLET

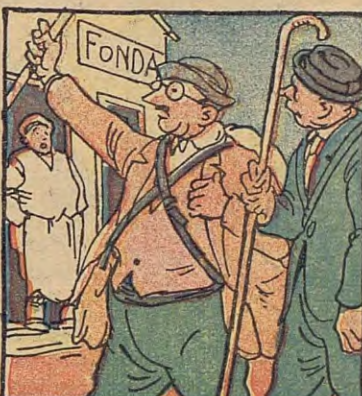
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UNA ESMENA IMPORTANT

per MIRET

1. En Bernat havia instal·lat un hostal, poc abans d'arribar a Gratanúvol, el famós indret tan cobejat pels excursionistes «pur sang».

2. Però amb gran sorpresa del nostre amic i amb gran desolació per la seva armilla, no hi entrava mai ningú. Tothom passava de llarg.

3. Els pocs turistes que es disposaven a entrar-hi, en veure el cartell de la pared de l'hostal, es deien: — «No més falten dos quilòmetres per a ésser a lloc!».

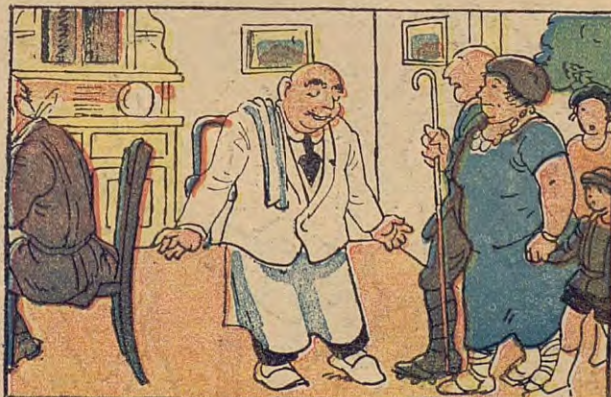
4. Tantseval! Ja dinarem a Gratanúvol! — Pel compte que li tenia, En Bernat va rumiar un grapat d'hores sobre aquest delicadíssim afer.

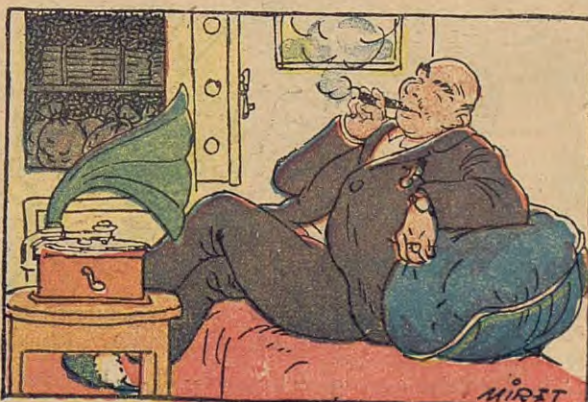
5. I al fi resolgué afegir, tot simplement un dos al davant del comprometedor «2 Kms.»

6. L'efecte fou màgic. En veure tots els excursionistes que passaven que els mancaven 22 quilòmetres per assolir Gratanúvol...

7. ...no tenien més remei que quedar-se a la fonda d'En Bernat, dormint-hi, menjant-hi... Allò fou una mina! El nostre amic es féu molt ric i pogué assolir els seus grans ideals:

8. Fonograf, brillants, Ford, coixins, rellotge de polsera, estilogràfiques... puros... en fi: tot allò que pot fer completament feliç a un home com En Bernat!

UN COP DE MALL HERCULI

per SERRA MASSANA

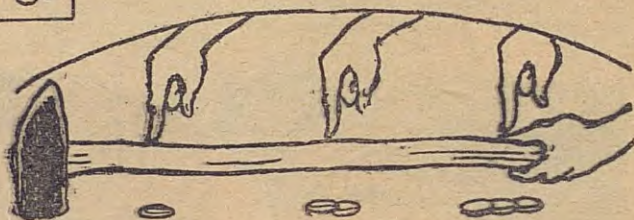
QUAN el senyor Hercules anava pel món, un dia acabà els diners i per tal de guanyar-ne alguns per poder seguir el seu romiatge, decidí llogar-se a un ferrer que trobà. — Bé, i quant voleu guanyar? — digué aquest, que no havia conegut al sol·licitant, malgrat la pell de lleó que el cobria. Hèrcules respongué:

— Tres duros. — Tres duros? — féu l'altre. — I cà! Ja us conformareu amb un, que és ço que guanyen tots els fadrins. — Bé doncs!

Amb un em conformo — exclamà Hèrcules que era d'allò més bona pasta. Però en anar a treballar, el ferrer esclatà en una gran rialla, veient que el nou fadrí agafava el mall pel capdamunt del mànec en lloc d'agafar-lo per la punta com és acostumat per poder picar amb força. — I ara! — digué el ferrer.

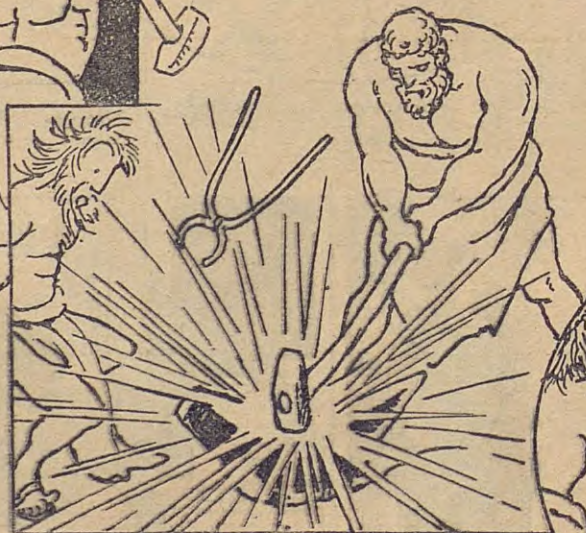
doneu. Si voleu que l'agafi pel mig me n'heu de donar dos i, és clar, picaré més fort, i si voleu que l'agafi pel capdaval, tres; tal com he demanat en llogar-me. — Veïam! — exclamà el ferrer plè de curiositat. — Piqueu amb tot el mànec, i si ho feu tan fort com dieu, us donaré ço que heu demanat.

— Hèrcules prengué embranzida i... plaf! ho feu amb força i... enfonzà l'enclusa terra!... Llavors el pobre ferrer veié amb qui se les havia i, penedit, pagà al déu de la força, com havia demanat i així aquest pogué deixar l'ofici, i seguir el seu romiatge un quant temps més fins que se li tornaren a acabar els quartos.

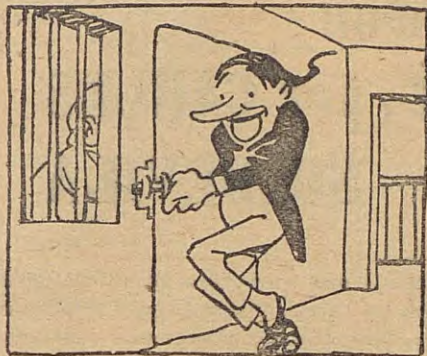

— Com agafeu el martell? No sabeu que el teniu d'agafar pel capdaval i no d'aqueixa manera? — Veureu — digué Hèrcules. — Agafant el mànec pel capdamunt pico tan fort com un fadrí que guanyi un duro que és ço que em

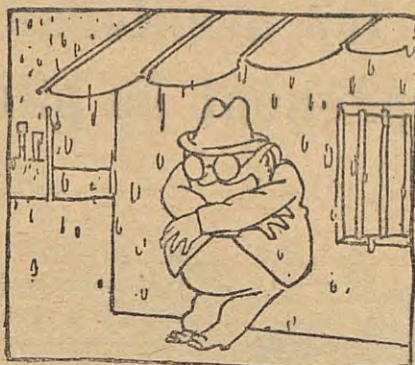

Què ha fet aquests dies el senyor Granota?

per CORNET

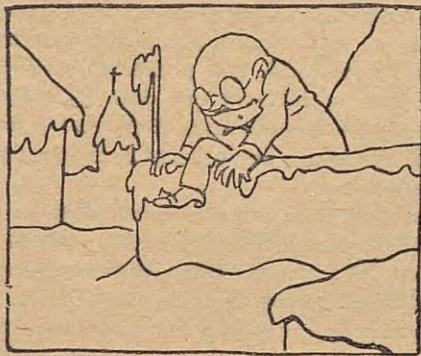
La vetlla anterior al dia de la nevada, el senyor Granota n'havia feta una de grossa. Per càstic, Virolet el va tancar al terrat fent-li passar la nit a la fresca.

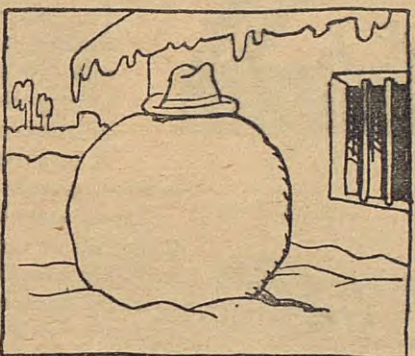
Ja feia estona que el senyor Granota es refrescava, quan va començar a caure, amb el consegüent espant del popular Secretari, algun borralló de neu.

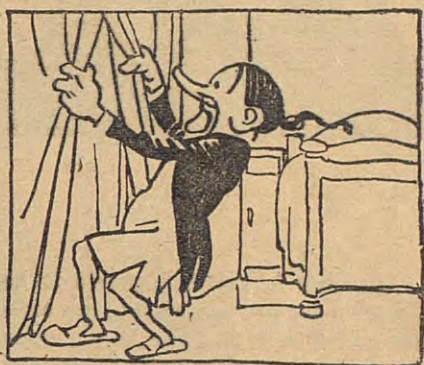
Com tots recordareu, la nevada fou intensa i el senyor Granota que mercès a la claraboia de l'escala havia pogut salvar-se d'ésser colgat, va preparar...

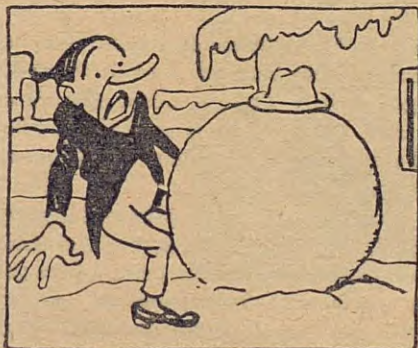
una de les seves enginyositats. Després saltà teulades i terrats, escapant de la formidable nevada que hauria pogut costar-li la vida o una pulmonia com a mínim.

La treta del senyor Granota consistí en deixar una bola molt grossa i al damunt d'ella el seu barret, de faísó que tothom hauria dit que el Secretari era dins de la bola.

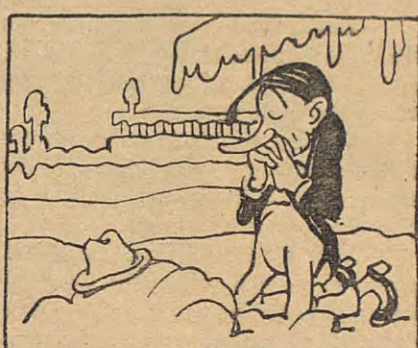
Calculeu quin ensurt va tenir Virolet en aixecar-se l'endemà al matí veure la ne vada que havia caigut. — Pobre senyor Granota — exclamà tot compungit — a hores d'ara...

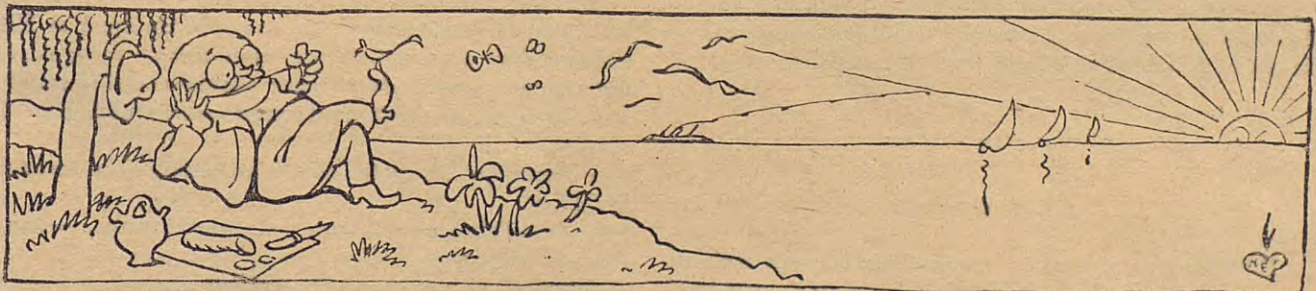
ja deu ésser convertit en mantecado. — Puja al terrat i quedà atònit en veure la bola que contenia el pobre Secretari. Segurament ja no podria trobar-lo amb vida.

Nerviós com no cal dir, desféu ràpidament la bola, i en efecte!... El senyor Granota s'havia convertit en un bon piló de neu que es confonia amb la neu veritable.

I Virolet, entristit, plorà amargament sobre les fredes despulles del seu malaguanyat Secretari, amb la consciència remoguda per la responsabilitat que li pertocava.

Mentrestant, el senyor Granota corria a la muntanya i allí s'ha passat aquests dies contemplant l'esclat de la primavera i més fresquet que si s'hagués quedat dins de la bola de neu.

LAU

les aventures d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Contiuació)

Per ordre del capità, dugueren del bot galetes, carnsalada i vi i en repartiren als patagons que sense compliments acceptaren el present. Així que bevien un glop de vi tots feien la mateixa comèdia: amb la mà es daven cops a la gola i bufaven fort, produint un so trèmul i inarticulat que acabava amb un soroll especial dels llavis.

Així que veieren que els catalans es preparaven per tornar a bord del bergantí, semblaren extraordinàriament contrariats, i els feren senyal que no es moguessin.

— Ximplets, tornarem demà i us portarem més vi — deia En Millet fent tota la mimica que la seva imaginació li suggeria. Però els patagons, cada cop més nombrosos, poc se acontentaven de promeses.

— Si voleu, capità, jo em quedaré a passar la nit en terra amb els companys que vulguin i vos podeu tornar a bord amb els altres per a venir demà amb un bon carregament de vi per fer-los contents a tots.

— Vols dir? Home, em penso que si teniu seny no us pot passar res — va fer el capità. Convé de totes passades que guanyem la confiança d'aquests homes i poguem proveir-nos de tot el que ens cal per a fer el viatge a Bons-Aires. Qui vol passar la nit aquí?

A cor varen oferir-se tots. Aleshores el capità, va resoldre deixar en terra En Lau, En Millet, En Lloberes i el Roig i s'embarcà amb els altres tres homes.

Aquest arranjament semblà plaure als patagons que cuiraren a ajudar llurs hostes a construir una rudimentària cabana de joncs i fullaraca i a encendre amb turba, puix que de llenya no se'n troba en aquells paratges, una bona fogaina.

VI

La nit tràgica

Tot i que la nit s'acostava, no cessaven de venir indis de tota edat i de tot sexe. La presència de dones i criatures tranquil·litava una mica als catalans, però no massa. I és que, ben mirat, llur situació era crítica. Voltats de trescents o tres-

cents cinquanta homes d'una contextura gegantina, genets destrissims, proveïts de l'arma típica d'aquelles planúries (dues pedres rodones lligades als dos caps d'una corda de tripa), de més a més, sense cap comunicació amb el «Maria Eugènia», si arribava a esclatar qualsevol conflicte era evident que, a pesar dels fusells, no en sortirien amb vida.

Feia una nit formosa, això sí. Per les esclatxes de l'improvisada cabana, Lau, mig ajaçat en terra, veia el firmament estelat, la Creu del Sur gusporejant més que cap altre constel·lació. Una petita depressió del terreny els defensava del vent que dins els joncars pròxims començava a fer una fressa vivíssima i el foc i el tapaboques ajudaven a fer-los passadora una temperatura gairebé glacial.

Hauria estat bo d'adormir-se en terra ferma, després de tantes nits de tràngul! Però no hi pensava ningú. Tothom se esforçava a fer l'ull viu i si algú començava de pesar figures el company cuitava a donar-li un cop de colze per revifar-lo.

A prop dels catalans, potser per malfiança, potser per amistat, havien restat dotze patagons. La colla principal s'havia retirat a la fi, vers el seu campament.

— Cinc contra dotze — havia rondinat En Millet.

— Sí, sí — li replicava En Lloberes, però compta que tot just esclati el primer espatec tenim a sobre trescents homes i trescents cavalls. Hem de mirar de sortir-ne a les bones creu-me,

L'actitud dels dotze indis — amics o centinelles — ara com ara era tranquil·litadora. Insensiblement, En Lau, va rodolar cap al recó més pregon de la cabana i va restar adormit com un soc. El Roig no trigà tampoc gaire a adormir-se. El son vencia una darrera l'altra totes les malfiances... Només En Millet vigilava, infadigable.

Silenciosament, al costat dels dotze patagons aparegué un altre que començà de seguida a parlar amb el que semblava cap-de-colla. No es sentia la seva veu, però la seva gesticulació era plena de vehemència. Senyalaven tot sovint als catalans i En Millet — que no el perdia de vista — hauria assegurat que senyalava amb una mena de ràbia el fusell que ell tenia als dits. Tal vegada feia entendre a l'altre tot el mal que poden causar les armes de foc, potser retreia algun record dolorós, alguna topada amb gent blanca proveïda de aquella eina diabòlica.

En Millet, cada cop més alarmat, va avisar als seus companys tan dissimuladament com va poder. En Lau i el Roig, massa endins de la cabana per ésser avisats sense desvetllar sospites i massa adormits per adonar-se de l'alarma dels seus, varen seguir respirant al compàs assesegat d'un son joventívol.

— Penso que els excita contra nosaltres, — va mormolar En Millet.

— Però l'altre no es deixa convèncer... veus... — feia el Roig en veu baixa.

Discutien els dos caps amb creixent vehemència i els altres indis es desensopien tot escoltant-los: En Millet cautelosament va lliscar fins el llindar de la cabana i l'Etapé i En

Lloberes fent moviments que ells creien imperceptibles, recullen les armes que geien a llur costat.

— Pel que pugui passar convindria que quasi tots sortís-sim de la cabana — feia En Millet mig-girant-se vers. En Lloberes — aquí apilotats gairebé ni podem tirar..., de més a més parem en embalum massa gros...

— Bé... però amb molt de compte... que no se n'adonguin...

Aquells mariners tan experts en les lluites del mar, no entenien un borrall en els tripijocs de la terra salvatge. Els moviments que ells suposaven imperceptibles, eren meticulosament espiats per una colla de patagons que havien vingut amb aquell capitost malaurat i feréstec que semblava exigir llur extermi.

Frec a frec de la cabana, per la banda del mar que els catalans no havien cregut necessari de vigilar, hi havia quatre patagons ajaçats a terra. Un d'ells era tan aprop d'En Lau que allargant la mà a través de la prima parei de joncs hauria pogut tocar-lo.

I la discussió no acabava. Ni el capitost pacífic aconseguia d'amansir el furiós ni a l'inversa. Tots dos eren igualment trossuts, Quin torment per als homes del «Maria Eugènia»! Si, almenys haguessin pogut intervenir, argumentar, protestar de llurs bones intencions!..

De cop, aparegué un altre indi i va dir alguna cosa als dos que discutien — alguna cosa greu perquè tots dos giraren vivament el cap i clavaren els ulls en la cabana dels catalans.

— Que deu haver-los dit? — demanà En Lloberes amb ànsia. Tot plegat em fa molt mala espina. Hauriem d'avisar a En Lau i al Roig...

Alguna nova consigna havia circulat perquè els indis que des de bon principi havien estat indolentment agrupats davant la cabana, varen separar-se amb posats recelosos. A través de la fressa del vent, va sentir-se un trotar de caballs...

— Això s'ha d'acabar! — va dir En Millet, enervat per tantes hores d'espectació enguniosa. I sense que ningú el pogués deturar va alçar-se tot d'una. La seva fornida silueta es deturà un segon davant la cabana, la cama esquerra un xic endavant, les dues mans arrapades al fusell... Sens dubte anava a increpar amb energia a aquell grup d'ombres movedices, però no pogué dir paraula. La bola de pedra, arma infal·lible en mans d'un salvatge de la planúria, li badà el cap.

— Maleïtsiga! — cridà el vell Lloberes i, veient que calia jugar el tot pel tot va engegar el seu fusell contra el capitost que semblava responsable de l'agressió.

— Peix al cove! — va dir veient-lo caure. La seva satisfacció no durà gaire, tanmateix. Un llaç, tirat des de l'ombra per una mà destríssima, va entortolligar-se al seu cos, fent-li caure l'arma dels dits.

En Lau i el Roig, aleshores si que van despertar-se i àdhuc recobrant instantàniament la sensació de la realitat, estiraren el braç per agafar les armes. Però a través dels joncs unes mans més llestes i més poderoses que les llurs, varen subgectar-los i lligar-los en un tres i no res.

L'Estapé havia tot just tingut temps de tirar una vegada un cop de massa, li fendí el cap després d'haver aterrat mitja cabana...

La batalla — una batalla de dos minuts — havia acabat.

Trencava l'alba. Sobre aquella costa desolada s'escampava una nova claror. Dos indis despüllaven violentament els cadavers d'En Millet i de l'Estapé, arrabassant-los fins els pobres anells d'argent que duïen als dits. Uns altres s'emparaven d'En Lloberes.

Quan, ben lligat, l'empenyeren cap al grup on hi havia el capitost, la seva mirada va topar amb la d'

En Lau que, lligat com ell, geia al costat del Roig.

— Adeu-siau, fills meus! — va fer de baix en baix amb una tendresa i un descoratjament infinits. Segurament el vell volia dir moltes coses més, tantes i tan entranyables que la llengua no podia confegir-les. Tenia fills i nets a l'altra banda de l'Atlàntic; un mas a Vilassar on havia somniat d'acabar els seus dies... Una llàgrima tremolava al caire dels seus ulls voltats d'innombrables arrugues. El varen lligar a una soca sobreixidora i li varen clavar cinc cops de llança.

— Aquesta serà també la nostra fi — va mormolar En Lau mirant al seu amic amb una simpatia desesperada.

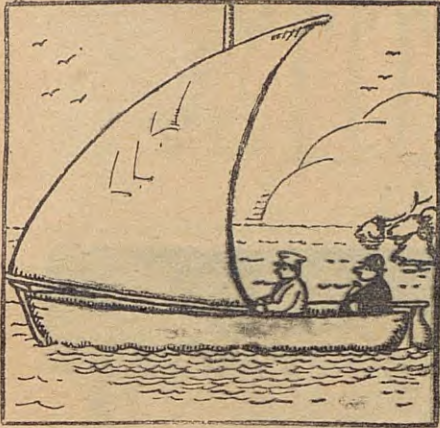
(Continuarà)

Les paperetes de votació, deuen enviar-se a la nostra redacció (Cardenal Cassanyes, 4) personalment, o per correu en sobre obert, amb segell d'un cèntim i el rètol «Originals d'Impremta».

Rodolins incomplets

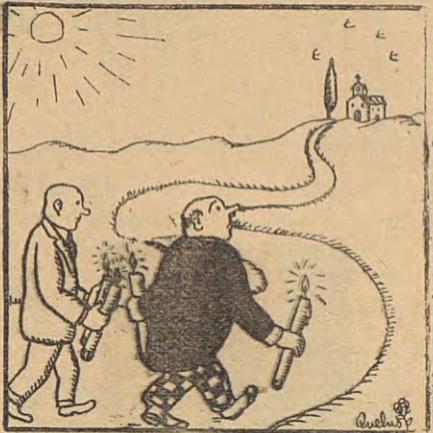
La prometença

D. Pep i el senyor Lamarca

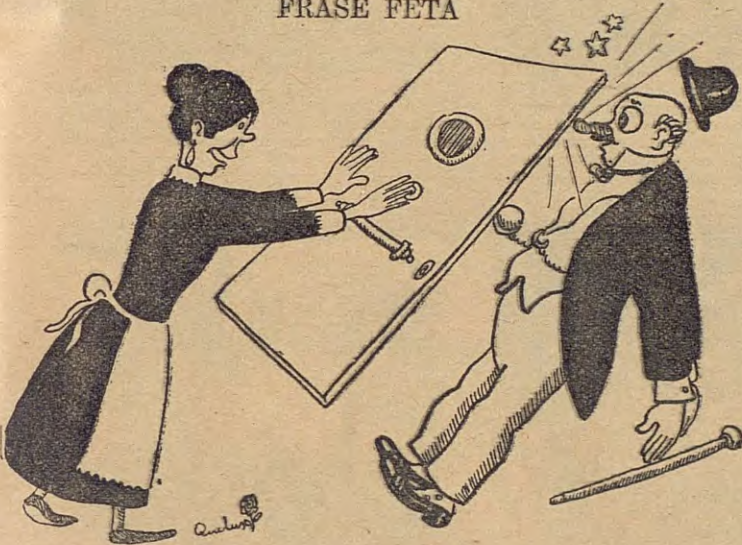

Una tempestat immensa

I van a Sant Cebrià

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

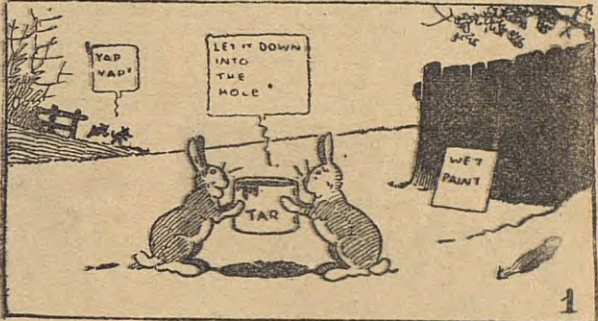
Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. A n'en Sirera un noiet li ha portat un paquet. 2. Amb calma i tranquil·litat tot seguit l'ha destapat. 3. I li sorti, o maravella! la figura d'en Titella. Frase feta: Portar els llibres. Jeroglífic: A Sants i a minyons, no els prometsis que no els dons.

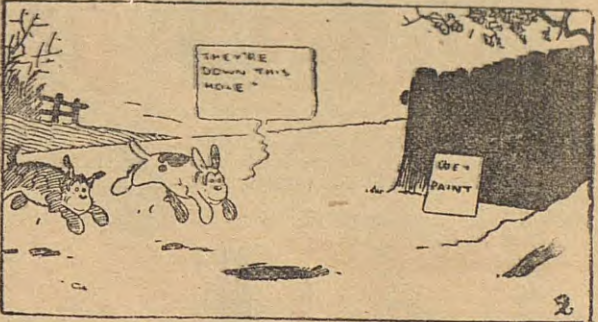
JEROGLIFIC

1 na & TS iiii ti 1
ni d1 a\$ Pri Vera

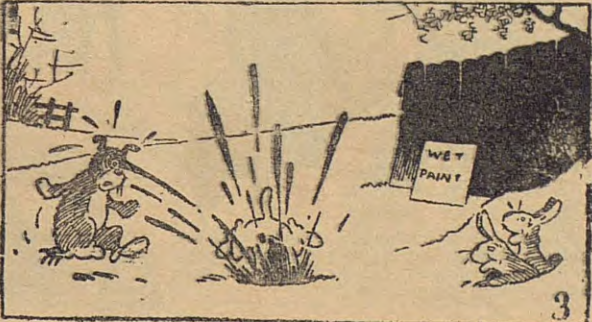
Mercès a un pot de quitrà dos conillets molt simpàtics d'uns llebrers es van lliurà

— Ja veuràs aquells dos gossos com se la carregaran

— Entrem al cau desseguida i així, no ens fugiran

— Renoi, quina enquitranada!
— Mai més ens molestaran!

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que's passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

EL METGE CARBONER

per VINYALS

Un cop era un carboner més ric de mainada que de diners. Tenia ja una mitja dotzena de criatures, quan li va arribar un altre nin. Per atipar l'infant ja hi era la mare.

...mes al carboner li pertocava de fer-ne un cristià, i, per això era menester trobar un padri, i com tots els parents, amics i coneguts ja havien portat qui nin, qui nina, a les fonts del Sant Baptisme, nostre home no sabia pas qui se li voldria encarregar del caga-niu.

— Sabs lo que faré? — va dir a la seva dona — Me n'aniré al camí ral, i el primer home just que passarà me l'emporto per fer-lo padri del nin. I el primer qui va passar va ésser la mort.

De l'extraordinari bateig del carboneret amb el no menys extraordinari padri, encara se'n parla en aquell poblet de muntanya. Un cop acabat el refresc, la Mort es va despedir de tots. Mes abans d'anar-se'n va dir al carboner:

— Galdric, l'honor que m'has fet t'el vull pagar, no amb diners, perquè no'n tinc, mes fent-te canviar d'ofici. Però no tinguïs por: Si et fas ric, i te'n faràs, serà treballant honestament.

— I el meu treball serà? — Et vull fer metge. Solament és un ofici que no el pots pas exercir per aquests boscos. Et cal anar a la vila i mudarte de vestidura. — Però no sabré com fer-ho! Vetaquí com ho faràs:

Si quan entris dins la cambra no em veus recolzada al capçal del llit, és que el malalt guarirà. Llavors diràs als que el cuiden que la malaltia no és greu i que s'en eixirà.

Però si m'hi veus recolzada, diràs que li donguin tot el que demanarà, que per ell ja està fet i que res l'en pot treure. I com el malalt morirà quan l'hauràs donat per mort i viurà quan...

...hauràs judicat que està per viure, i això per tant que hi facin o hi diguin els metges més entesos, guanyaràs en poc temps, una gran anomenada i faràs tants diners que els remenaràs a palades.

(Acabarà)